

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 82/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, konajúcej prostredníctvom prokuristu Mgr. Michala Bizoňa, LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 10 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 379/2014-432 z 18. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED],

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, konajúcej prostredníctvom prokuristu Mgr. Michala Bizoňa, LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 10 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 379/2014-432 z 18. decembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne bola stranou sporu prejednávaného na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 39 C 215/2012. Predmetom sporu bola žaloba sťažovateľky o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20 000 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 39 C 215/2012-352 z 30. apríla 2014 žalobe sťažovateľky čiastočne vyhovel, uložil žalovanému povinnosť odstrániť z internetového portálu jej fotografie, povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20 000 € a nahradiť jej trovy konania. Vo zvyšku žalobu zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že zmenil rozsudok okresného súdu z 30. apríla 2014

v odvolaní napadnutých častiach, žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov konania.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 10 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru. V dôvodoch ústavnej sťažnosti zameriava pozornosť na test proporcionality, ktorý sa uplatňuje pri posudzovaní ochrany osobnostných práv, na jednej strane a obmedzenia slobody prejavu na strane druhej. Argumentačne vyvodzuje, že pri rozhodovaní mal krajský súd dať prednosť jej ústavným právam pred právami žalovaného.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti potom sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ]: na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.12.2018, č. k. 3Co/379/2014-432, porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.12.2018, č. k. 3Co/379/2014-432, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

12. Podľa § 419 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12.1 Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.2 Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

III.

Subsidiarita konania na ústavnom súde

13. Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

14. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci stabilne vychádza zo zásady, že zo samotnej ústavy (čl. 46 ods. 1) vyplýva pre všeobecné súdy povinnosť chrániť v ich konaní a rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07). Z uvedeného zároveň vyplýva, že ak právny poriadok poskytuje iné právne prostriedky nápravy, resp. ochrany práv garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, a to v podobe možnosti uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní v rámci sústavy všeobecného súdnictva, nemožno sa pred ich vyčerpaním domáhať úspešne ochrany práv v konaní pred ústavným súdom. Konanie pred ústavným súdom predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 5/2013).

15. Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu jeho základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tejto podmienky platí, že ústavný súd na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietne ústavnú sťažnosť ako neprípustnú. Výnimkou z tohto pravidla je situácia, keď sťažovateľ preukáže, že právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa je na sťažovateľovi.

16. Zákon o ústavnom súde v § 132 ods. 2 ani na inom mieste neobsahuje výpočet právnych prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, preto je potrebné ich vyčerpanie posudzovať individuálne vzhľadom na okolnosti každého prípadu. Spoločným

menovateľom týchto právnych prostriedkov je to, že musí ísť o účinný prostriedok nápravy. Pri absencii ich výpočtu v zákone o ústavnom súde je potrebné vychádzať z iných (najmä procesných) právnych predpisov, ako aj z rozhodovacej činnosti ústavného súdu.

17. Pri hľadaní odpovede na otázku, či v konkrétnom prípade mal sťažovateľ k dispozícii účinný prostriedok nápravy, je potrebné vymedziť kritériá, podľa ktorých bude ústavný súd posudzovať povahu opravných prostriedkov a spôsob ich uplatnenia.

18. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je účinný prostriedok nápravy pre sťažovateľa vyjadrený jeho (i) prístupnosťou, (ii) spôsobilosťou privodiť nápravu a (iii) ponúka rozumnú šancu na úspech v konaní. Sťažovatelia v konaní o ústavnej sťažnosti teda nemusia vyčerpať tie právne prostriedky, ktoré nie sú ani primerané, ani účinné na prvý pohľad (obyčajné sťažnosti, petície či žiadosti). Uvedená podmienka účinnosti znamená, že nemôže ísť o diskreciu orgánu verejnej moci napraviť porušenie práva alebo slobody, nezáväznosť jeho rozhodnutia či návrhu riešenia (napr. rozsudok Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva zo 6. 1. 2011 vo veci Paksas c. Litva, sťažnosť č. 34932/04, § 75). Neefektívny právny prostriedok bude taký, keď príslušný orgán verejnej moci nemá právomoc reštituovať či kompenzovať porušenie práv a slobôd a účinnosť jeho rozhodnutia je výslovne len poradná. Na druhej strane, za neúčelné právne prostriedky možno považovať tie povinné prostriedky, ktoré treba podať v danej krajine, avšak stabilná rozhodovacia činnosť nedáva nijakú šancu na úspech.

19. Účinný zákonný prostriedok nápravy na účely § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je teda ten, ktorý je potenciálne spôsobilý sťažovateľovi privodiť zmenu jeho právneho postavenia a zároveň mu ponúka šancu na úspech v konaní. Privodenie zmeny sťažovateľa je determinované tým, že orgán verejnej moci, ktorý rozhoduje o prostriedku, má právomoc rozhodnutie či iný zásah do práva alebo slobody zrušiť alebo zmeniť a zároveň odstrániť protiústavný alebo protizákonný stav. Rozhodnutie tohto orgánu musí byť záväzné pre porušovateľa. Rozumná šanca na úspech je merateľná empirickými ukazovateľmi v podobe stabilnej rozhodovacej činnosti orgánu verejnej moci, ktorý musí brať ľudské práva a slobody vážne a nielen ich „*pro forma*“ prerokovávať a rozhodovať o nich.

20. Vychádzajúc z uvedených kritérií, ústavný súd konštatuje, že pred podaním ústavnej sťažnosti je sťažovateľ povinný uplatniť (len) tie opravné prostriedky, ktoré mu (i) priamo patria (sú v jeho dispozícii), ktoré sú (ii) efektívne (orgán má právomoc zrušiť, zmeniť rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah do práv a slobôd) a ktoré (iii) zákon pripúšťa. To sa vzťahuje nielen na riadne opravné prostriedky, ale aj na mimoriadne opravné prostriedky.

21. Ústavný súd konštatuje, že všetky tieto parametre spĺňalo v podmienkach prejednávanej veci sťažovateľky dovolanie v zmysle § 419 a nasl. CSP. Dovolanie je možné vo všeobecnosti považovať za dostupný a účinný prostriedok nápravy, pretože je spôsobilé priaznivo ovplyvniť postavenie sťažovateľky, a to buď v podobe kasačného rozhodnutia o zrušení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 CSP) alebo v podobe jeho revízie (§ 449 ods. 3 CSP).

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vytýka napadnutému rozsudku krajského súdu nesprávne právne posúdenie relevantných skutkových okolností z hľadiska vyvažovania slobody prejavu na jednej strane a práva na ochranu osobnosti na strane druhej, najmä vo vzťahu k uplatňovaniu testu proporcionality všeobecnými súdmi. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že proti napadnutému rozhodnutiu nebolo prípustné dovolanie a že nemala k dispozícii iné právne prostriedky. Toto tvrdenie však žiadnym spôsobom neodôvodnila.

23. Ústavný súd si pred predbežným prekovaním ústavnej sťažnosti overil na okresnom súde, že sťažovateľka nepodala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. Sťažovateľka tým podľa názoru ústavného súdu nevyužila účinný právny prostriedok, ktorý jej zákon priznáva na ochranu jej základných práv a slobôd. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahradiť podaním ústavnej sťažnosti, pretože

sa tým nerešpektuje subsidiárna pôsobnosť ústavného súdu, ktorý (ako už bolo vysvetlené) môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; túto možnosť však sťažovateľka v danom prípade mala.

24. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takeého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), nie do právomoci ústavného súdu. Ústavnoprávny prieskum by prichádzal do úvahy až následne pri posudzovaní ústavnej konformnosti samotného rozhodnutia najvyššieho súdu vrátane jeho posúdenia prípustnosti dovolania v rámci prípadného konania o ústavnej sťažnosti. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) tiež vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd, a právomoc ústavného súdu nemôže predchádzať právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je totiž úlohou ústavného súdu nahrádzať dovolací prieskum a suplovať právomoc najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý má „inštančnú prednosť“ posudzovať správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. V opačnom prípade by mohlo dochádzať k neželanému javu spočívajúcemu vo faktickom vyprázdňovaní právomoci dovolacieho súdu, keď by sa strany sporu obracali priamo na ústavný súd bez využitia dovolania.

25. Je potrebné osobitne zdôrazniť, že za súčasnej právnej úpravy sťažovatelia nie sú vystavení riziku odmietnutia ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu odvolacieho súdu pre jej oneskorenosť, ak proti nemu podajú vecne neúspešné dovolanie. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

26. Ústavný súd zastáva názor, že pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľka mohla a mala namietat' právne vady rozhodnutia krajského súdu v dovolaní, ktorého prípustnosť mohla odôvodniť na pôdoryse ustanovenia § 421 CSP. Dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 421 CSP totiž predstavujú procesnú platformu, ktorou sa strana konania môže účinne domáhať ochrany svojich základných práv, k porušeniu ktorých malo podľa jej názoru dôjsť nesprávnym právnym posúdením veci. Skutočnosť, že sťažovateľka nevyužila svoje zákonné právo, nie je dôvodom, aby ústavný súd reparaoval jej pochybenie (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/08).

27. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) sa ústavný súd môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie prípustnosti dovolania. Ide o prípady, ak je *prima facie* zrejmé, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 CSP, § 422 CSP a pod.). V takom prípade ústavný súd nemôže podmieňovať prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním dovolania, keďže je zjavné, že dovolanie v konkrétnom prípade nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy; ústavný súd v tejto súvislosti podotýka, že v okolnostiach prípadu sťažovateľky nešlo o žiaden z takýchto prípadov.

28. Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Podstatnou skutočnosťou pri aplikácii výnimky je dôkazná a argumentačná schopnosť sťažovateľky presvedčiť ústavný súd, že takéto dôvody nastali. Sťažovateľka však netvrdila a už vôbec nepreukázala dôvody hodné osobitného zreteľa pre nevyčerpanie dovolania, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

29. Ústavný súd tak s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávanej veci ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu